

Szentgyörgyi Zoltán-
nal a belváros nyüzsgő
forgatagában találko-
zom. Nem volna ebben
semmi különös, csak
hogy Zoli kerekesszé-
kel érkezik, egyenesen
Gödöllőről. Ahhoz, hogy
találkozzunk, le kell
keverednie a vonatról,
metróznia kell, szintkü-
lönbségeket áthidalnia,
és akármilyen kávézó-
ba sem ülhetünk. Ahol
lépcsők vannak, az nem
jöhet szóba.

A KEREEKESSZÉKES csavargó

Néhány szó után kiderül, hogy Zoltánnak épp
tegnap volt a születésnapja, úgyhogy süte-
ményt rendelünk. Az élete negyvenhárom
éve másféle ritmusban telt, mint egy átlagos emberé.
Jóval kevesebb volt benne a kaland, és sokkal többször
várta a négy fal ifjan és most is. Pedig Zoli szívében egy
bátor csavargó lakozik, mert még így is, amikor csak te-
heti, nyakába veszi a nagyvilágot. Most épp Velencére
készül, három napra, ez lesz a nyaralás, neki és a fele-
ségének, mert Zoli igazi társra talált.

OXIGÉNHIÁNY

– Vannak, akik a szemünkre vetik, hogy nyaralni me-
gyünk, amikor alig van pénzünk – mondja lassan, és
próbálja felém fordulva érthetően képezni a szava-
kat. A kerekesszékes férfi ugyanis nehezen beszél, és a
szavai csak nagy odafigyeléssel érthetőek, a beszélge-

tés mindkettőnk részéről különös erőfeszítést igényel.
Monostory Éva segíti a kommunikációt. Ő egykor a Pető
Intézetben az akkor még kamasz fiú éppen végzős kon-
duktora volt. A kapcsolatuk akkor sem szakadt meg,
amikor Zoli kikerült az intézetből, Éva segítőtől lassan
jó barát lett, aki azóta is nyomon követi a sorsát.

– Hároméves koromig Hernádvécsén éltünk – me-
séli, és a település nevét többször türelmesen ismétli,
hogy megértsem. A családjuk minden bizonnyal átlag-
os család lehetett volna, édesanyja könyvelőként dol-
gozott a tsz-ben, apja szaktanár egy mezőgazdasági
szakiskolában. Csakhogy ő oxigénhiánnyal született.
A szüléskor fellépő problémák miatt ma sem tud mo-
zogni, ápolásra, ellátásra szorul, mert a teste attól
a naptól fogva nem engedelmeskedik az akaratának. Az
értelme viszont ép maradt, a lelke pedig finom, és ta-
lán egy árnyalattal érzékenyebb is a szokásosnál. Ami-

kor megkérdem, mire emlékszik az otthoni évekből, felidézi, hogyan hisztizett, amikor nem akart bölcsődébe menni, annyira kapálózott, hogy beverte a fogát. De kevés más emléke van akkorról, inkább a Pető Intézetben töltött évek maradtak meg, ahová háromévesen került.

– Amikor bekerültem – árulja el –, ülni sem tudtam, itt tanítottak meg az alapvető dolgokra, enni, öltözködni. A sok mozgásfejlesztés hatására képes voltam arra, hogy egyedül, kanállal egyek, ma ez már nem megy, mert tizenhét évesen kikerültem az intézetből, és akkor abbamaradt minden fejlesztés. Itt végeztem el a nyolc osztályt, itt születtek barátságok, az első szerelmek.

– Egész napos programok voltak, tanulás mellett egyéni és csoportos mozgásfejlesztés – emlékezik Monostory Éva is, aki akkoriban végzős konduktorként Zoli csoportjában gyakorolta a szakmai ismereteket. Alig volt néhány évvel idősebb az akkor ott élő kamasz fiúknál, és a szívéhez nőtt a csapat.

– Láttam, hogyan serdülnék ezek a fiúk, és milyen elemi erővel fejezik ki az érzelmeiket, aminek a spektruma óriási volt. Hozzám nőttek, fontosak lettek számomra, mert finomságot, érzékenységet lehetett tőlük tanulni, olyasmiket, amiket csak a fogyatékkal élő emberektől lehet. Azóta is ezeket az ismereteket használok mindenféle emberi kapcsolatomban.

A NÉGY FAL HELYETT

A Pető Intézetben töltött évek után Zoli Egerbe került egy egészségügyi gyermekotthonba. Itt azonban csak négy évet tölthetett, utána visszaköltözött a családjához, immár nem Hernádvécsére, hanem Putnokra. Az ottani lakásuk egy kétemeletes épület első szintjén volt, az édesapja nem bírta le-fel hurcolni a lépcsőkön, ezért alig volt alkalma arra, hogy emberekkel találkozzon, és kimozduljon. Nap közben az egyedüli társasága az édesanyja volt, aki időközben munkanélküli lett. A napok számítógépes játékokkal és televíziózással teltek. Kényelmesnek is mondhatnánk, de Zolit nyomasztotta a társtalanság. Valamire vágyott, ami itt nem adatott meg. Valaminek meg kellett változnia.

– Ekkor egy másik, korábbi konduktorommal vettem fel a kapcsolatot, akinek a segítségével megtaláltuk a mostani lakóhelyemet, Gödöllőt, amely egy idősök otthonában van. Itt élek 1996 óta. Gödöllőn barátokra találtam, és megismerkedtem valakivel, aki később a feleségem lett. Csömörre indultam egy nap – emlékezik –, és mire visszaértem, a folyosón megláttam őt. Nagyon szomorkodott, és azt éreztem, szeretném megvigasztalni. Másnap beszélgetni kezdtünk, és aztán jött minden magától. Tetszett a humora, a jókedve, hogy bármiről lehet vele beszélgetni. Pedig ő még nehezebben beszél, mint én, oda kell figyelni, de valahogy mindig is megértettük egymást. Ő sem önálló, segítségre szorul, de ketten nagyon sok mindent megoldunk együtt. 2006 őszén eljegyeztük egymást, és 2007 nyarán összeházasodtunk. Az volt életem legboldogabb napja! Már harmincöt éves voltam, és attól tartottam, hogy nekem soha nem lesz társam, nem akartam egyedül maradni. Nagyon sokat jelent nekem Sára, ő ad biztonságot, megnyugvást az életemben. Azt hiszem, hogy

én is adok neki szeretetet és vidámságot, olyasmiket, amikre neki van szüksége. Sajnos, az esküvőnk idején az édesanyám már nem élt, szívkoszorúér-elmészedésben halt meg, szerintem a sok idegesség miatt. Azóta több év eltelt, és már édesapám is ágyban fekvő beteg lett, ő is ápolásra szorul. De még most is támogat bennünket egy kis pénzzel, mert az igazság az, hogy alig tudunk megélni. A fogyatékosági pótlékból és a családtámogatási ellátásokból kettőnknek összesen

Zoliék mottója:
együtt mindent
megoldunk

130 ezer forintunk van, ebből fizetjük a gondozási díjat, és ezek levonása után harmincezer forintunk sem marad. Ebből kellene az alapvető szükségleteinket, a telefonszámlákat és a gyógyszereket kifizetnünk, ami lehetetlen vállalkozás. Vannak néhányan, akik támogatnak bennünket, de még így is minden hónapot mínusszal zárunk. Tudom, hogy annak is nehéz ma, aki dolgozik – fogalmaz Zoli –, de nekünk arra sincs lehetőségünk, hogy dolgozzunk, pedig szívesen vállalnánk olyan számítógépes munkát, amit el tudunk végezni. Alapítvány létrehozásán gondolkodunk, és ehhez keresünk anyagi támogatókat, mert enélkül az életünk folyamatos számolgatással és kuporgatással telik. Jó volna, ha nem kellene folyton attól rettegnünk, hogy nem tudjuk kifizetni a számlákat, ha néha csak úgy megvehetnénk valamit, amit megkívánunk.

Szerencsére vannak ismerőseink, akik segítenek, Vencére például egy baráti társasággal megyünk, de ez ritka alkalom. Nagyon várjuk Sárával, már össze is vagyunk pakolva. Én könnyebben kimozdulok, mint ő, mert egyedül is tudok közlekedni, de Sára nem, ő egy idő után elfárad. Segítőre lenne szüksége ahhoz, hogy együtt tudjunk elmenni valahová. Csakhogy a nők valamiért kevésbé találnak segítőre, mint a férfiak. Így ha el akarok menni valahová, csak egyedül tudok. Olykor meglátogatom a Pető Intézetben a régi ismerősöket, barátokkal találkozom, koncertekre indulok. A *Misztrál* együttes koncertjeire járok, ők megzenésített verseket adnak elő. Nem túl gyakran van lehetőségünk a kikapcsolódásra, de valami kell, mert ez tartja bennünk a lelket.

Rist Lilla

Ha szeretné megkönnyíteni Zoli és a felesége életét, erre a bankszámlaszámra várják az adományokat a következő jelígyével: „Az igazi szerelem, jóban, rosszban, egészségben és betegségben”:
11773023-10259308
(OTP) Szentgyörgyi Zoltán